

การวินิจฉัยประเด็นทางกฎหมายกรณีความผิดค้ำมนุษย์ ประเภทความผิดเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบทางเพศ

ผู้เขียนได้มีโอกาสเข้าร่วมแลกเปลี่ยนในกิจกรรมเวทีสัมมนาระดมสมองเพื่อศึกษาข้อมูลและถอดบทเรียนคดีค้ำมนุษย์ ซึ่งจัดโดยสำนักงานคดีค้ำมนุษย์ สำนักงานอัยการสูงสุด เมื่อวันที่ 3 - 4 ส.ค. 2564 จึงได้รวบรวมประเด็น การวินิจฉัยทางกฎหมายกรณีความผิดค้ำมนุษย์ประเภทความผิดเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบทางเพศดังนี้

ประการแรก กรณีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการผลิตหรือเผยแพร่สื่อลามกเด็กที่อาศัยช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ในการเข้าถึงตัวเด็ก กล่าวคือ ผู้ต้องหาหลอกลวงเหยื่อที่เป็นเด็กให้ส่งภาพสื่อบุคคลไปเปลือยของตนให้ผู้ต้องหา ซึ่งเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287/1 และมาตรา 287/2 แต่ในขณะเดียวกัน แม้การกระทำความผิดดังกล่าวจะเป็นการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในตัวเอง แต่การพิจารณาว่าอาจเข้าข่ายความผิดค้ำมนุษย์ตามมาตรา 6(2) ด้วยหรือไม่นั้น ยังคงมีข้อวิพากษ์ถึงแนวทางในการบังคับใช้ในประเด็นว่าต้องเป็นการกระทำความผิดต่อตัวเด็กโดยทางกายภาพด้วยหรือไม่ ในเวทีสัมมนาฯ ได้มีการยกกรณีศึกษาที่ศาลเคยมีคำพิพากษาตามฟ้องให้เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 4, 6, 52 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26, 28 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 283 ทวิ, 287, 309, 317 และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 ในกรณีที่มิใช่ข้อเท็จจริงว่า ผู้เสียหายมีอายุ 14 ปี ถูกชักชวนไปเป็นดาราโดยเฟกบุ๊กไม่ทราบชื่อรายหนึ่งติดต่อมาและแลกเปลี่ยนไลน์เพื่อพูดคุยกันต่อโดยจำเลยใช้โปรแกรมไลน์ชื่อ แจน ซึ่งมีรูปโปรไฟล์เป็นผู้หญิงผิวขาว ผอมยาว และได้ให้ผู้เสียหายถ่ายภาพนิ่งและวิดีโอแบบถอดเสื้อทั้งหมด จากนั้นใช้รูปเปลือยกายของผู้เสียหายมาข่มขู่ผู้เสียหายเพื่อให้สำเร็จความใคร่ด้วยตนเองมิฉะนั้นจะนำภาพเปลือยออกเผยแพร่ อย่างไรก็ตามความเห็นในเรื่องคดีที่มีข้อเท็จจริงลักษณะดังกล่าวของศาลยังไม่เป็นที่ยุติ และยังไม่มีความชัดเจนที่ขึ้นไปสู่ชั้นฎีกาแต่อย่างใด

ประการที่สอง กรณีใดถือเป็นการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากการค้าประเวณีของบุคคลอื่นคำว่า “แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น” หมายถึง การได้รับประโยชน์ที่เป็นเงินหรือวัตถุอย่างอื่นจากการค้าประเวณีของบุคคลอื่นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเหตุที่ต้องเป็นการได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากในบางประเทศ การค้าประเวณีสามารถทำได้โดยถูกต้องตามกฎหมาย ดังนั้น การจะถือเป็นความผิดก็ต่อเมื่อได้มาโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งหมายความว่า คนที่จะมีความผิดต้องเป็นคนที่ได้รับเงินหรือวัตถุอย่างอื่นเป็นการตอบแทนจากการจัดหาหรือนำพาผู้เสียหายที่เป็นเด็กมาค้าประเวณี หรือกรณีผู้เสียหายเป็นผู้ใหญ่ก็เป็นการนำผู้เสียหายมาบังคับค้าประเวณี

กรณีที่ไม่ถือเป็นการบังคับค้าประเวณี (กรณีอายุเกิน 18 ปี): คดีอุกกันดา และคดีเกาหลีสี่

คดีอุกกันดา ผู้เสียหายมีโอกาสที่จะไปแจ้งตำรวจหรือติดต่อขอความช่วยเหลือจากสถานทูตของตนในประเทศไทยได้ แต่ไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายจะดำเนินการดังกล่าวแต่อย่างใด เนื่องจากผู้เสียหายได้เดินทางไปทำการค้าประเวณีโดยลำพังตั้งแต่วันแรกที่เดินทางมาถึงประเทศไทยและในวันต่อ ๆ มาด้วยตนเอง จึงเป็นเหตุให้ฟังไม่ได้ว่าจำเลยจัดหาหรือชักพาผู้เสียหายไปทำการค้าประเวณี ตลอดจนไม่ปรากฏว่ามีพฤติการณ์การหน่วงเหนี่ยวกักขังซึ่งพนักงานสอบสวนผู้ตรวจที่เกิดเหตุก็ไม่ได้เบิกความยืนยันว่าห้องพักดังกล่าวสามารถลือคประตู่ห้องจากภายนอกเพื่อไม่ให้คนที่อยู่ภายในห้องสามารถออกไปข้างนอกได้ด้วยอุปกรณ์หรือวิธีการอย่างไร และในภายหลังที่ผู้เสียหายไม่ได้อยู่กับจำเลยแล้ว ย่อมมีอิสระในการตัดสินใจที่จะไม่ทำการค้าประเวณีได้แต่เลือกที่จะทำการค้าประเวณีต่อมาเพียงคนเดียวอีกเป็นเวลาถึงเกือบสามเดือน จึงถือว่าผู้เสียหายอาจไม่ได้ถูกบังคับให้ทำการค้าประเวณี รวมไปถึงไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยยอมรับว่าได้กระทำการฉ้อฉลหลอกลวงผู้เสียหายโดยมีความมุ่งหมายเพื่อเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบอันเป็นองค์ประกอบของความผิดฐานค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6(1) กรณีนี้จำเลยจึงมิใช่ผู้กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์

คดีเกาหลีใต้ มีข้อเท็จจริงว่าผู้เสียหายไปทำงานเป็นพนักงานนวดที่ร้านนวดในต่างประเทศโดยไม่มีใบอนุญาตทำงานโดยการช่วยเหลือดำเนินการของจำเลย แล้วปรากฏว่าร้านนวดซึ่งผู้เสียหายเลือกที่จะเข้าทำงานให้ผู้เสียหายมีเพศสัมพันธ์ถ้าลูกค้าต้องการ กรณีมีประเด็นทางกฎหมายที่สำคัญ คือ

ประเด็นแรก ผู้เสียหายที่กระทำความผิดกฎหมายอื่นและมีได้เป็นความผิดที่เกี่ยวข้องกับข้อหาตามที่โจทก์บรรยายฟ้องเป็นฐานความผิดและไม่เกี่ยวกับการมีใบอนุญาตทำงาน หากข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยกระทำความผิดจริงตามฟ้อง ย่อมถือว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำความผิดของจำเลยแล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2(4) โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องและมีสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทนจากผู้เสียหายได้

ประเด็นที่สอง คือ ร้านนวดแผนไทยที่จำเลยโฆษณาให้ผู้เสียหายมีอยู่จริงในประเทศเกาหลีใต้และในการทำงานนวดแผนไทยดังกล่าวไม่ได้บังคับให้ต้องมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า และการทำงานจะต้องแต่งตัวให้เรียบร้อย เพียงแต่ผู้เสียหายขาดประสบการณ์ ร้านดังกล่าวจึงไม่รับเข้าทำงานเป็นเหตุให้ผู้เสียหายต้องไปทำงานนวดแผนไทยที่ร้านอื่นและมีอิสระตัดสินใจเลือกที่จะทำงานด้วยความสมัครใจของตนเองโดยไม่ปรากฏว่าจำเลยมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำของเจ้าของร้านนวดแห่งที่ผู้เสียหายตัดสินใจไปทำงานและให้มีเพศสัมพันธ์ถ้าลูกค้าต้องการ หรือมีพฤติการณ์ว่าจำเลยได้คบคิดเตรียมการและวางแผนเพื่อให้ผู้เสียหายค้าประเวณีแต่อย่างใด อีกทั้งจำเลยได้ช่วยให้ผู้เสียหายเดินทางกลับประเทศไทยตามที่ต้องการเมื่อผู้เสียหายติดต่อไป นอกจากนี้ ยังไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รับส่วนแบ่งจากเจ้าของร้าน เพียงแต่ได้รับค่าจ้างสอนนวดแผนไทย 5,000 บาทจากผู้เสียหายเท่านั้น ซึ่งเงินจำนวนดังกล่าวถือว่าเป็นเงินที่ไม่มากนักสำหรับค่าจ้างสอนตามวิชาชีพที่เรียนมาเมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงทั้งหมดแล้วจึงถือไม่ได้ว่าจำเลยบังคับให้ผู้เสียหายค้าประเวณี

ประเด็นที่สาม การจ่ายเงินค่าไถ่ถอนหนังสือเดินทางหากไม่ประสงค์จะทำงานแล้วหรือเดินทางกลับประเทศไทยยังไม่ถือเป็นการยึดหนังสือเดินทาง กรณีเป็นการเพียงการจ่ายเงินจำนวนหนึ่งซึ่งอาจถือเป็นค่าอาหารและค่าที่พักที่ผู้เสียหายพักอาศัย กินอยู่ฟรี กับเจ้าของร้านแล้วไม่สามารถทำงานได้ตามที่ตกลงกันซึ่งหากจ่ายเงินไถ่ถอนครบถ้วนก็สามารถไปทำงานที่อื่น หรือสามารถเดินทางและใช้ชีวิตได้ตามปกติ

ประเด็นที่สี่ ผู้ดำเนินการเพียงจัดซื้อตัวเครื่องบินและเคยพบเจอผู้เสียหายเพียงครั้งเดียวยังถือไม่ได้ว่าเป็นผู้ร่วมสมคบในการกระทำความผิด

กรณีเกี่ยวกับผู้ซื้อบริการ จะถือเป็นผู้ร่วมกระทำความผิด เป็นผู้ก่อ ผู้ใช้ จ้างวาน หรือยุยงส่งเสริม หรือไม่

คดีค่าประเวณีเด็กหญิงตาบอด พิจารณาว่า ผู้ซื้อบริการเป็นผู้ใช้ มีข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาย ม. เป็นผู้ซื้อบริการทางเพศเด็กหญิงตาบอด จึงเปรียบเสมือนเป็นลูกค้าผู้ใช้บริการ นอกจากนาย ม. จะไม่ได้รับเงินหรือวัตถุอย่างอื่นเป็นการตอบแทนแล้ว นาย ม. ยังต้องจ่ายเงินให้แม่และนำทุกครั้งที่ร่วมประเวณีกับเด็กผู้เสียหายในคดีนี้ ดังนั้น นาย ม. จึงไม่อยู่ในฐานะเป็นตัวการในการกระทำความผิด อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงปรากฏหลายครั้งว่านาย ม. เป็นคนบอกให้แม่และนำพาเด็กผู้เสียหายไปส่งให้ตามที่ต่าง ๆ เพื่อร่วมประเวณี การกระทำเช่นนี้จึงถือเป็นผู้ก่อให้แม่และนำกระทำความผิด เมื่อการกระทำของแม่และนำครบองค์ประกอบความผิดฐานค้ามนุษย์ การกระทำของนาย ม. จึงเป็นการกระทำความผิดในฐานะผู้ใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ด้วย

คดีศาลจังหวัดนครสวรรค์ พิจารณาว่า ผู้ซื้อบริการมิได้เป็นผู้ใช้ หากมีข้อเท็จจริงปรากฏว่าเมื่อ จำเลย ผู้ซื้อบริการติดต่อ นาย ก. ผู้กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ไปแล้ว นาย ก. มีความพร้อมอยู่ก่อนแล้วที่จะให้ผู้เสียหายขายบริการทางเพศแก่ลูกค้าที่ติดต่อมา โดยมีใช้การที่ นาย ก. เพิ่งมีเจตนาไปจัดหาหรือชักพาผู้เสียหายไปขายบริการทางเพศเมื่อผู้ซื้อบริการติดต่อไปแต่อย่างใด ดังนั้น จึงฟังไม่ได้ว่าการกระทำของ จำเลย ผู้ซื้อบริการเป็นการใช้ จ้าง วาน หรือยุยงส่งเสริมให้จำเลยไปทำการจัดหาหรือชักพาผู้เสียหายมาขายบริการทางเพศให้แก่ผู้ซื้อบริการ เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณีหรือทางเพศ

จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานเป็นผู้ใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ หรือใช้ให้ผู้อื่นเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อให้กระทำการค้าประเวณีตามที่โจทก์ฟ้อง (คดีศาลจังหวัดนครสวรรค์ หมายเลขคดีดำที่ คม.2 /2562 หมายเลขคดีแดงที่ คม 9/2562 ฉบับลงวันที่ 7 พฤศจิกายน 2562)

กรณีการกระทำความผิดฐานสมคบ ผู้ต้องหาทั้งหมดต้องมีพฤติการณ์ร่วมกันเป็นกลุ่มแก๊ง แบ่งหน้าที่ แบ่งงานกันทำ และได้รับผลประโยชน์ร่วมกันในรูปแบบต่าง ๆ โดยการรู้เห็นพฤติกรรมและการกระทำอันมิชอบด้วยกฎหมายร่วมกัน เรียกว่า “รู้วัตถุประสงค์ซึ่งกันและกัน” ซึ่งได้รับประโยชน์ในรูปแบบต่าง ๆ จากผู้เสียหายร่วมกัน จากกรณีศึกษาคดีหัวลำโพงซึ่งเป็นคดีค้าประเวณีเด็กชาย มีข้อเท็จจริงในทางสืบสวนว่า ลูกค้า (สายลับ) ได้ตกลงจ่ายค่าค้าประเวณีที่เป็นค่าตัวเด็ก 600 บาท และให้กับผู้ที่นำเด็กมาให้อีก 400 บาท ซึ่งผู้ที่นำเด็กมา เป็นสมาชิกในกลุ่มแก๊งที่ไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง มีการรวมตัวเข้าห้องพักตามโรงแรมเพื่อพักอาศัยที่เดียวกัน จึงน่าจะเชื่อว่า เงินที่นำมาจ่ายเป็นค่าเช่าห้องพักตามโรงแรมนั้น ส่วนหนึ่งได้มาจากการค้าประเวณีของเด็ก และสมาชิกในแก๊งจะพากันมาซื้อจักรยานยนต์ไปมาเพื่อดูแลคุ้มครองเด็กเร่ร่อนที่อยู่แถวสถานีรถไฟหัวลำโพงที่มาค้าบริการทางเพศหรือจำหน่ายยาเสพติด เพื่อไม่ให้ถูกบุคคลอื่นรังแก และดูว่าเด็กดังกล่าวนั้นได้ทำงานตามที่ได้รับคำสั่งหรือไม่ โดยให้ความคุ้มครองเด็กในลักษณะมาเฟีย โดยเด็กทุกคนต้องปฏิบัติตามกฎทั้งหมดที่ผู้ต้องหาหวังไว้หากใครไม่ทำตามจะถูกทำร้าย แม้จะไม่มีการทรมานทรมานข่มขู่ แต่พฤติการณ์ดังกล่าวพิจารณาแล้วถือว่าเป็นการที่ผู้ต้องหาสมคบกันกระทำความผิด

ประการที่สาม กรณีการหลอกลวงให้ซื้อบริการทางเพศโดยมิได้มีเจตนาที่จะเข้าร่วมประเวณีซึ่งเป็นกรณีศึกษาที่ยกขึ้นเวทีสัมมนาฯ ได้แก่ คดีโดดแซก ซึ่ง “โดดแซก” หมายถึง การหลอกลวงค้าประเวณีเพื่อจะได้เงินจากผู้ซื้อบริการโดยไม่มีการร่วมประเวณี โดยข้อเท็จจริงกรณีนี้ คือ จำเลยได้ติดต่อลูกค้าที่มาเที่ยวให้ซื้อบริการทางเพศกับผู้เสียหาย แต่เมื่อได้เงินค่าบริการจากลูกค้าแล้ว จำเลยจะพาผู้เสียหายพาหลบหนีออกจากโรงแรม ทำให้ผู้เสียหายไม่ต้องร่วมประเวณีกับผู้ซื้อบริการ กรณีนี้เป็นกรณหลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง และโดยการหลอกลวงดังว่านั้น ได้ไปซึ่งเงินจากผู้ถูกหลอกลวง ทั้งการไปหลอกลวงลูกค้าเป็นความยินยอมพร้อมใจของผู้เสียหาย การกระทำของผู้เสียหาย จึงมิใช่เป็นการยอมรับการกระทำชำเราเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น เงินที่ได้จากลูกค้าจึงมิใช่ผลประโยชน์โดยตรงจากการค้าประเวณี แต่เป็นเงินที่ได้มาจากการหลอกลวงของผู้เสียหายว่าจะยอมร่วมประเวณีด้วย จึงมิใช่การกระทำโดยมีความมุ่งหมายเพื่อเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณี การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่นหรือการอื่นใดอันเป็นการคล้ายคลึงกันอันเป็นการทุจริตบุคคล ตามาโดยมีความมุ่งหมายเพื่อเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบอันเป็นองค์ประกอบของความผิดฐานค้ามนุษย์ตามป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 แต่อย่างใด (คดีศาลจังหวัดนครสวรรค์ หมายเลขคดีดำที่ คม 1/2563 แดงที่ คม 3/2563 ฉบับลงวันที่ 10 ตุลาคม 2563)

อย่างไรก็ตาม ศาลอุทธรณ์ได้มีการกลับคำพิพากษา โดยให้ความเห็นว่า หากมีข้อเท็จจริงปรากฏเพิ่มเติมว่าผู้เสียหายจำยอมทำตามแผนการหลอกลวงของจำเลยโดยจำเลยใช้อำนาจครอบงำผู้เสียหายซึ่งอยู่ในภาวะอ่อนด้อยทางจิตใจและการศึกษา เป็นเหตุให้ผู้เสียหายตกเป็นเหยื่อจากการหลอกลวง ต้องจำยอมไปแสดงออกว่าจะค้าประเวณีหรือยินยอมให้ผู้ซื้อบริการกระทำชำเรา อันเป็นการแสดงออกในทางเพศโดยมิชอบด้วยกฎหมายเข้าข่ายเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ กรณีเช่นนี้ ย่อมถือว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานค้ามนุษย์ ทั้งนี้ จึงต้องติดตามคำพิพากษาในชั้นฎีกาต่อไป (คดีศาลอุทธรณ์ หมายเลขคดีดำที่ คม.109/2563 แดงที่ 240/2564 ฉบับลงวันที่ 8 มกราคม 2564)

ประการที่สี่ กรณีการกระทำความผิดค้ามนุษย์ที่เกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น โดย “การแสวงหาประโยชน์ทางเพศรูปแบบอื่น” มีความหมายกว้าง ไม่มีรูปแบบที่แน่นอนชัดเจนเหมือนกรณีการค้าประเวณี การเอาคนลงเป็นทาส หรือการนำคนมาข่มขืน เป็นต้น ดังนั้น การแปลความหมายจึงต้องอาศัยบริบทของกฎหมายของ

การกระทำอื่นทั้งวรรคดังกล่าวเป็นเกณฑ์ประกอบในการตีความ ทำให้การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่นตามความหมายของกฎหมายฉบับนี้ ต้องเป็นการแสวงหาประโยชน์ในทางเพศที่มีลักษณะการกระทำที่มีความรุนแรง หรือตีความรุนแรงในระดับเดียวกันกับการค้าประเวณี การผลิตหรือเผยแพร่วัตถุหรือสื่อลามก การนำคนลงมาเป็นทาส ขอทาน หรือตักตวงยว่ะ อันมีลักษณะเป็นการขูดรีด หาใช้เพียงแต่การนำบุคคลใดมาเพื่อให้บุคคลอื่นลุ่ม ๆ คล่ำ ๆ ตะเนื่อต้องตัว หรือกอดจูบเพียงเท่านั้น ทั้งตอนท้ายของกฎหมายวรรคดังกล่าว ยังลงท้ายด้วยว่า “...อันเป็นการขูดรีดบุคคล ไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม” กล่าวคือ การแสวงหาประโยชน์ในทางเพศในรูปแบบอื่นต้องมึลักษณะเป็นการขูดรีดบุคคลด้วย

จากกรณีศึกษามีข้อเท็จจริงว่า ผู้เสียหาย (ชาวลาวอายุ 16 ปีเศษ) ได้ทำงานหรือให้บริการเป็นลูกจ้างเสิร์ฟอาหาร เครื่องดื่ม ทำหน้าที่เชียร์แขกนั่งโต๊ะต้อนรับลูกค้าที่มาใช้บริการ แต่งตัวโป้ให้ลูกค้าที่มาใช้บริการจับแขน โอบไหล่ ลูบคลำเนื้อตัวร่างกาย แต่เนื่องจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ตาม พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 วรรคสอง ต้องอาศัยเจตนาพิเศษเพื่อเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ แต่เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า จำเลยได้บังคับหรือชักจูงให้ผู้เสียหายกระทำการค้าประเวณีแล้วในขณะที่ทำงานอยู่กับจำเลย จึงไม่ครบองค์ประกอบความผิดฐานค้ามนุษย์ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 อย่างไรก็ตาม จากข้อเท็จจริงดังกล่าว ศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยว่าเป็นการกระทำที่ส่อให้เห็นว่า การทำงานในฐานะพนักงานเสิร์ฟที่ร้านคาราโอเกะซึ่งมีโอกาสที่จะถูกลูกค้ากอดจูบลูบคลำหรือกระทำการใด ๆ กับเนื้อตัวร่างกายของพนักงานอันถือได้ว่าเป็นการกระทำที่ไม่สมควรในทางเพศ มีลักษณะเป็นการกระทำเพื่อการอนาจาร จึงเป็นความผิดฐานเป็นธุระจัดหาเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสอง และร่วมกันส่งเสริมหรือยินยอมให้เด็กประพฤติดนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2556 มาตรา 26(3) (5), 78 (คดีศาลจังหวัดเดชอุดม คำที่ คม 1/2562 แดงที่ คม 2/2562 ฉบับลงวันที่ 25 มีนาคม 2563 ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างฎีกา)

ฟ้าฤดี ทรงลักษณ์

นิติกรชำนาญการ

ศูนย์ปฏิบัติการบังคับใช้กฎหมายพนักงานฝ่ายปกครอง